

rulmuş ve bazı kelimelerin sözlük anlamları açıklanmıştır. Bu açıklamalar, yer yer Arapça dil bilgisi kaideleri ve şiirlerle de desteklenmiştir. Daha sonra aynı mahiyetteki diğer ahkâm âyetleri zikredilmiş, nüzül sebepleri ve konu ile ilgili hadisler nakledilmiştir. Ayrıca nâsih ve mensuh âyetler gösterilmiş, ashop ve tâbîn fakihlerinin görüşlerine de yer verilmiştir. Şâfiî mezhebine taassup derecesinde bağlı olan Kiyâ el-Herrâsî, eserinin mukaddimesinde en isabetli ve en sağlam mezhebin Şâfiî mezhebi olduğunu, İmam Şâfiî'nin meseleleri maharetle ve dirayetle ele aldığını gördükten sonra bu eseri yazdığını açıklar. Hatta İmam Şâfiî'nin birçok görüşünün zan ve tahminin ötesinde kesinlik ifade ettiğini söyler. Müellif, İmam Şâfiî'ye muhalif görüşler ileri süren aynı mezhebe bağlı âlimler hakkında müsamahalı bir dil kullanmakla birlikte, kendisi gibi ahkâmü'l-Kur'ân'a dair bir eser yazan Hanefî âlimlerinden Cessâs'a aynı müsamahayı göstermemiştir. Hatta onun Nûh kadar uzun bir ömür sürse bile Şâfiî'yi anlayamayacağını ileri sürmüştür (bk. s. 67, 222, 385, 387, 402, 404, 417, 431, 441 vd.).

Eser ilk defa Mûsâ Muhammed Ali ve İzzet Ali Atıyye tarafından iki cilt halinde neşredilmiştir (Kahire 1974). Daha sonra tekrar gözden geçirilerek yeniden basılmıştır (Beyrut 1405/1985).

BİBLİYOGRAFYA:

Kiyâ el-Herrâsî, *Ahkâmü'l-Kur'ân*, Beyrut 1405/1985, I-II; Hüseyin ez-Zehabî, *et-Tefsîr ve'l-müfessirîn*, Kahire 1381/1961-62, III, 110-113; Brockelmann, *GAL*, I, 489; *Suppl.*, I, 674; Ö. Nasuhi Bilmen, *Büyük Tefsir Tarihi*, İstanbul 1973-74, II, 443.

İSMET ERSÖZ

AHKÂMÜ'L-KUR'ÂN

(احكام القرآن)

Ebû Bekir İbnü'l-Arabî'nin

(ö. 543/1148)

ahkâm âyetlerinin tefsirine dair eseri.

İbnü'l-Arabî'nin en önemli eserlerinden biridir. Müellif, Kurân-ı Kerim'in tertibi-ne uygun olarak, içinde ahkâm âyeti bulunan 108 sûreyi ele almakta ve bu sûrelerdeki 852 ahkâm âyetini teker teker açıklamaktadır. Ahkâm âyeti ihtiva etmeyen Kamer, Hâkka, Tekvîr, İnfitâr, Hûmeze ve Kâfirûn sûreleri eserde yer almaz. İbnü'l-Arabî her sûrenin tefsirine o sûredeki ahkâm âyetlerinin sayısını zikrederek başlamakta, her âyetin

başında da o âyette kaç mesele olduğunu ayrıca belirtmektedir.

Müellif âyetlerden hüküm çıkarırken lugata, sünnete ve sahâbenin tatbikatına dayanmaktadır. Sünnete başvururken cerh ve ta'dîl* noktasından rivayetleri dikkatle değerlendirir, zayıf hadisleri kullanmamaya itina eder. Muteber bir hadis bulamadığı durumlarda ise sahâbenin tatbikatını esas alır. Bu yönüyle o, İmam Mâlik'in "amel-i ehl-i Medîne"yi kabuldeki usulünü takip etmektedir. Ayrıca İsrâiliyat'tan da dikkatle kaçınmıştır.

Eserde âyetlerin açıklanması sırasında zaman zaman diğer âyetlerden deliller getirilmiş ve aralarındaki münasebetlere işaret edilmiştir. İbnü'l-Arabî, âyetleri tefsir ederken diğer mezheplerin görüşlerine de yer verir. Mensup olduğu Mâlikî mezhebiyle diğer mezhepler arasında mukayeseler yapar, kendi mezhebinin görüşlerini kuvvetli bir mantık ve mâkul delillerle savunur. Bazı konularda mezhep tarafgirliği ağır basmakla birlikte, genellikle diğer mezheplerin görüşlerini objektif olarak değerlendirdiği görülmektedir. Bu yönüyle Mâlikîler arasında büyük bir itibara sahip olduğu gibi, diğer mezhep âlimleri tarafından da kabul görmüş ve eseri

tefsir ve fıkıhta muteber bir kaynak sayılmıştır. Bu eserin Mâlikîler nezdindeki itibarı o dereceye ulaşmıştır ki meselâ yine bir Mâlikî âlim olan Kurtubî (ö. 671/1272), *el-Câmi' li-ahkâmü'l-Kur'ân* adlı eserinin hemen her sayfasında *Ahkâmü'l-Kur'ân*'dan nakiller yapmıştır denebilir.

Ahkâmü'l-Kur'ân'ın çeşitli kütüphanelerde yazma nüshaları vardır (bk. Brockelmann, *GAL*, I, 525; *Suppl.*, I, 732; Karatay, *Topkapı-Arapça Yazmalar*, I, 478). Eser ilk defa Fas Sultanı Muhammed Refî Abdülhafız tarafından bastırılmıştır (Kahire 1331, I-II). Ancak bu baskıda âyetler harekesiz ve numaralı olduğu gibi eserin fihristi de yoktur; ayrıca bir takım baskı hatalarına rastlanmaktadır. Daha sonra eserin tenkitli neşrini Ali Muhammed el-Bicâvî gerçekleştirmiş (Kahire 1377-1378/1957-1958, I-IV) ve yine onun tarafından gözden geçirilerek tekrar basılmıştır (Kahire 1387/1967, 1392/1972). Bicâvî âyetleri numaralamış, *garib** kelimelerin mânasını açıklamış, hadisleri *tahrîc** ederek şiirlerin kaynaklarını göstermiştir. Eserin metnini, ondan iktibasta bulunan diğer tefsir kitaplarıyla ve özellikle Kurtubî'nin tefsiriyle de karşılaştıran Bicâvî, her cildin sonuna süre ve âyetlerin fihristini koymuş, ayrıca dördüncü cilde, âyetleri ve konuları içine alan geniş bir fihrist ile hükümlerin bulunduğu yerleri gösteren alfabetik tahlilî bir fihrist de eklemiştir.

BİBLİYOGRAFYA:

Keşfü'z-zunûn, I, 20; Brockelmann, *GAL*, I, 525; *Suppl.*, I, 732; Ö. Nasuhi Bilmen, *Büyük Tefsir Tarihi*, Ankara 1960, II, 296-297; Hüseyin ez-Zehabî, *et-Tefsîr ve'l-müfessirîn*, Kahire 1381/1961-62, III, 114-122; Karatay, *Topkapı-Arapça Yazmalar*, I, 478; Ammâr Tâlibî, *Ârâ'ü Ebt Bekr b. el-'Arabî el-Kelâmîyye*, Cezayir, ts. (eş-Sirketü'l-Vataniyye), I, 66-67; Ali Şevâh İshak, *Mu'cemü muşannefâtü'l-Kur'ânî'l-Kerîm*, Riyad 1403-1404/1983-84, I, 100; Abdurrahman Utbe, *Ma'a'l-Mektebetü'l-'Arabiyye*, Beyrut 1404/1984, s. 375-377.

OSMAN ESKICIOĞLU

el-AHKÂMÜ'S-SULTÂNİYYE

(الاحكام السلطانية)

Klasik İslâm hukuk literatüründe "devlet idaresiyle ilgili hükümler" mânasında kullanılan bir terim.

"Galebe ve hâkimiyet (sulta)" anlamı taşıyan bir kökten gelen *sultân*, Arapça'da "hüccet, delil, burhan" mânasına geldiği gibi, yönetimi elinde bulunduran kimseye de, yeryüzünde Allah'ın hücceti

